

Tilbygning.dk. Thorvaldsens Museums nye parallelunivers.

Levende dialog med stenansigter

Af CHRISTIAN YDE FROSTHOLM

NR. 12, 24. - 30. marts 2006

HVER gang jeg smyger mig på cykel hen langs Thorvaldsens Museums gule mure, tænker jeg, at København er en fantastisk by. Den prominent placerede bygning fra 1848, der er arkitekten M.G. Bindesbølls hovedværk, er uvilkårligt det billede, jeg får på nethinden, så snart nogen taler om min bys kvaliteter. Jeg er passeret forbi dette hus cirka en million gange, men er paradoksalt nok kun trådt indenfor ganske få. Denne weekend gjorde jeg det så til gengæld i hele to omgange.

Den første med nogle små forhindringer. Manden i billetsalget var ikke just imødekommende over for min ledsagers kunsthistorie-studiekort, og mønten satte sig fast i garderobeboksen, som var til tokrone, ikke tiere. Men her kunne den venlige kustode et trick, og så kunne promenaden rundt i rummene begynde. Og jeg indrømmer, det mest var rummene, jeg kom efter. Gulvmosaikkerne, vægfarverne, loftudsmykningerne, stemningen... for slet ikke at tale om den

romerske indergård, hvori Thorvaldsen er stedt til hvile som en anden kejser, omkranset af træerne og palmerne på murene. I solskin kan et besøg på dette sted være som en rejse til syden.

MEN allermest kom jeg nu for at se den nye tilbygning. Nej, jeg var udmærket klar over, at de ikke havde påmonteret en ny fancy betonblok på det fine gamle bygningsværk. Jeg havde bare forestillet mig, at museets nye stort anlagte website, **Tilbygningen.dk**, også ville have fået sin plads på selve museet. At der ville være, om ikke et nyt rum, så i det mindste en dør- eller kighul bare - ind til virtualiteten. Det tætteste, vi kom et sådant, var et reklamepostkort og et kik over skulderen på den hjælpsomt pegende dame i museums-butikken, som selv netop havde været på vej derind via sin fladskærm. Hvis man vil se **tilbygningen**, må man kort sagt gå hjem igen. Til gengæld er websitet blevet alle ikke-københavnernes mulighed for at tage forbi Thorvaldsens Museum så tit, de lyster, uden hjælp fra DSB.

Det er gruppen **Oncotype (oncotype.dk)**,

der for et år siden vandt konkurrencen om at udbygge museet i cyberspace, og nu er det realiserede projekt kommet i luften. I virkeligheden ikke nogen tilbygning i horisontal forstand, men et supplerende vertikalt plan lagt ind over det eksisterende museum. Eller hele tre parallelle: Korridorerne, Arkivet og Projektrummet.

Det vigtigste af planerne, Korridorerne, er en interaktiv filmfortælling i 27 små klip, som alle foregår en og samme efterårsdag på Thorvaldsens Museum. De to kammerater (Thure Lindhardt og Martin Buch) anbringer deres overtøj og hver sin tokrone i de ovennævnte bokse, og Martin Buch desuden sin tegneblok - han gider i virkeligheden ikke tegne og lader venen om at »gå i dialog med et par døde stenansigter«, imens han selv nøjes med at tage snapshots. Endnu en tegner (Laura Drasbæk) checker ind på museet hos den på filmen smilende billetmand. De unge »helte« møder deres tidligere tegnelærer (Karen Lise Mynster), hvis entusiasme de ikke just gengælder, og alle kommer de før eller siden i dialog med den gådefulde museumsmand (Tonny Landy), der uvist af

Tilbygning.dk. Thorvaldsens Museums nye parallelunivers.

Levende dialog med stenansigter

hvilken grund er »ved at brænde op«. Eller hvordan nu rækkefølgen er, for man kan komme ind i fortællingen hvor som helst og bevæge sig igennem den på mange leder.

Personerne bakser med blyant og blok, diskuterer værker og læser gamle breve, drikker kaffe for foden af statuer, erklærer hinanden deres kærlighed eller sender betydningsfulde blikke i alle retninger som skulpturerne. Og under det hele lurder en dyb og uudgrundelig mystik.

UNDERVEJS i fortællingens irgange får man oplevet museets mange rum i smukke vinkler og set en række betydningsfulde værker, man kan læse mere om såvel i korte informative tekster eller i længere illustrerede opslag i Arkivet. Og en god stund drives man af nysgerrighed i den tro, at der fra filmklip til filmklip vil blive kastet lys over bare lidt af dunkelheden. Men denne fortælling er ikke interaktiv i den forstand, at den udvikler sig ud fra de valg, man tager, hen mod en tilnærmelsesvis lineær fortælling. Historien forbliver lige piv-åben, hvilket kan føles temmelig uforløst.

Men »filmmosaikken«, som den kaldes, er samtidig befriende upædagogisk. Den er ikke undervisning forklædt som fiktion - næsten ikke i alt fald - men et oplevelsesunivers, der gør plads til den »besøgendes« fantasi og tolkninger på samme måde som det fysiske museum. Samme strategi har Projektrummet, der er tænkt til at skulle opdateres i takt med, at nyt materiale kommer til. Indtil videre kan man her se fotos udført af folkeskole- og HF-elever i samarbejde med billedkunstneren Jeannette Ehlers, hvor elever poserer foran og går i dialog med Thorvaldsen-værkerne.

HVIS man tænker på, hvordan danske kunstmuseers hjemmesider ser ud i øvrigt, er de to tilgange, som henholdsvis Korridorenes interaktive film og Projektrummet brugerskabte fotoalbum udgør, helt uden sidestykke. De er både fantasifulde, legende og intuitivt velfungerende, imens de »involverer brugeren på en aktiv måde,« som det hedder i projektbeskrivelsen. Og på samme måde som et værk af

billedkunstneren Olafur Eliasson gør de opmærksom på beskuerens egen tilstedeværelse i forhold til værket - ja andel i det - og på rummet omkring det.

Hvis man omvendt ønsker, at **Tilbygningen.dk** skal føje noget til ens viden om kunstneren Thorvaldsens værk, står man tilbage med Arkivets mere konventionelle opslagsværk, hvilket selvfølgelig også er noget. Men de tre planer fungerer også sammen. Og netop i tilfældet Thorvaldsens Museum føles det på sin plads at pege lige så meget på omgivelserne som på kunsten. Lyder det fra undertegnede, der, hvis sandheden skal frem, har en anelse svært ved at falde i svime over nyklassicistiske buster og derfor har masser af opmærksomhed tilovers til fænomener såsom den nervøse dialog hos det forelskede par ved cafébordet. Der naturligvis også sad der i virkeligheden.

